

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Anul XVIII.

No. 5.

CUPRINS

Răspunderile și ocaziile
tineretului

Schimbarea calendarului în-
tâmpină împotriviri

Luna Mai, Luna abonamen-
telor

Oare mi-am făcut datoria?

Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul

Evanghelistul Laic

Cum trebuie să fie femeia pe
care o doresc de soție

Vacile cari și-au părăsit vițeii

Arme ascunse

O pildă frumoasă

„Progresul, sau moartea !”

Pagina gospodarului

O parte din solia noastră

Diverse

Răspunderile și ocaziile tineretului

— Am cerut mașina pentru ora 3,40 dimineața, răspunse prietenul nostru.

— Cam de dimineață, zisei eu.

— Cu siguranță, însă trebuie să fim gata, căci altfel pierdem primul tren spre Arad.

Această însemnează o noapte foarte scurtă. Cu toate acestea ne-am simțit foarte mulțumiți chiar pentru cele câteva ore petrecute la Institutul Biblic, situat în centrul geografic al României. Școala noastră se află în inima țării, pe o câmpie rodnică și înconjurată de munți, ca o cetate întărită în care tinerii noștri pot alerga pentru protecție și pregătire în vederea lucrării de servire a Domnului.

Am avut plăcerea să privesc în fețele serioase a mai bine de douăzeci de tineri promițători, veniți mai de vreme la școală, ca să-și câștige ceva din taxe. Le-am strâns mâinile și în clipa aceea am avut o vedenie inspiratoare că ei vor pleca în curând cu seceri ascuțite în mâini bine pregătite să ajute la strângerea secerișului minunat și binecuvântat al Evangheliei, iar gândul acesta ne-a dat bucurie și fericire în aceea oră de dimineață din preajma plecării.

Exact la ora 3,40, mașina a sosit, în timp ce noi căutam a ne strecura cât mai încet posibil ca să nu deranjăm somnul elevilor. Dar ce surpriză ne aștepta afară . . . ! Lângă mașină se aflau elevii cu profesorii lor cari, la ivirea noastră, au început să cânte dulcea cântare de despărțire: „Dumnezeu cu voi pân' ne vedem”. Melodia acestei frumoase cântări dispărea pe măsură ce ne îndepărtam pe șosea, prin întunecul nopții; dar amintirea inspiratoare a acestei dimineți la Institutul Biblic a rămas vie în memoria noastră. Văd încă mereu acea grupă aleasă de tineri lângă peșterii instituției care îi pregătește pentru serviciul Domnului.

Adesea, când întrezăresc această priveliște o lărgesc până cuprind în ea pe toți tinerii din mișcarea adventă, răspândiți în toată lumea, cari au favoarea și ocaziunea de a se pregăti pentru marea lucrare de evanghelizare la care Dumnezeu i-a chemat în deosebi pe ei. Mulți dintre ei au privilegiul să frecventeze cursurile la una din școlile denominațiunii noastre. Toți aceștia sunt fericiți de literatura cea bună a Adventiștilor care este gata să-i întărească contra dușmanului su-

fletelor lor și de asemenea să le ajute în lucrarea de câștigare de suflete; și ei au hrană și îmbrăcăminte ca să le fie deajuns și încă să mai dea și la alții, . . . toate puterile date de Domnul să fie întrebuințate într'o vieață de binecuvântare pentru alții așa cum a făcut El când Se găsea pe pământ. „Prin tot ce ne dă nouă un avantaj asupra altora, — fie bună creștere și deosebită finețe, nobleță de caracter, educație creștină, experiență religioasă, — suntem datori față de cei mai puțin favorizați; și pe cât ne stă nouă în putere, să le ajutăm și să le servim”. — „Hristos, Lumina lumii”, pag. 376.

În timp ce unii din Misionarii noștri Voluntari nu simt marea răspundere și nici nu văd că în ea stă cel mai mare privilegiu pe care vieața îl poate oferi — privilegiul de a investi tot ce ai în cea mai mare întreprindere din lume — este îmbucurător să vezi mii cari au fost mai privilegiați dintre tinerii noștri avântându-se cu toată inima în serviciul Domnului. Li veți găsi în toate țările din lume. Niciun serviciu nu este prea greu; niciun sacrificiu prea mare; niciun loc prea singuratic sau îndepărtat. Când Domnul îi chiamă, răspunsul lor este: „Iată-mă, trimite-mă”.

Ce mișcător este să întâlnești pe acești tineri! Ce inspirator este să privești la fețele lor nerăbdătoare! Am păstrat în minte ani de zile imaginea unor astfel de tineri. Iată aci exemplul unei tinere, soră de caritate, înconjurată de o iubire și simplitate creștină. Văd lupta și răbdarea ei când se ruga seara la marginea patului ca Tatăl iubitor s'o păzească pe ea cu blândețe și să-i dea un somn liniștit în orele de întunec. Acest tablou îl rețin dela unul din Sanatoriile noastre. Pe altele le văd în fața unui colegiu din cari mulți din tinerii noștri pornesc să ocupe locuri de răspundere în serviciul Domnului, în țara lor natală sau în câmpurile misionare îndepărtate.

Vara trecută am întâlnit doi dintre acești credincioși Misionari

Voluntari în Paris. Era Sâmbătă seara când acest tânăr cu soția sa au venit la hotelul nostru. Am fost foarte recunoscători de privilegiul de a privi la fețele curajoase și lipsite de frică ale celor doi tineri misionari cari sunt socotiți ca unii cari fuseseră printre cei dintâi în primele linii de bătaie ale înaintării advente. Ultimul lor câmp de lucru a fost Spania. De fapt acest tânăr a venit în Franța numai pentru câteva zile spre a cere călduros lucrători.

Da, este greu și periculos. „Dar”, zicea acest tânăr, poporul spaniol are nevoie de ajutor și eu doresc să mă întorc să li-l dau. Când războiul civil a întrerupt lucrarea noastră din Spania, acest tânăr era redactorul revistei noastre medicale; și în timpul războiului a dat ajutoare pentru alinarea suferințelor, făcând și ceva lucrare prin radio. Primejdii? — Da, însă chiar dacă aceasta ar fi însemnat pierderea oricărui lucru de pe pământ, dacă l-ar fi costat vieața, el era hotărât să se întoarcă în acel câmp care avea nevoie. Pentru moment a tăcut. Cuvintele acestui erou al Crucii a mișcat din adâncime sufletul nostru.

Apoi liniștit și serios dânsul a continuat să vorbească așa:

„Aș fi fericit să-mi dau vieața pentru cauza lui Dumnezeu în Spania. Ar fi plăcut să fac un astfel de sacrificiu pentru Isus”.

„Acesta este chiar drumul pe care merge”, adăugă soția lui; și noi de asemenea eram siguri că această dorință arzătoare venea dintr'o inimă încălzită de o iubire desinteresată pentru Cel care Și-a dat totul pentru salvarea celui pierdut.

„Dar de ce este el așa de înocat în graba de a lucra pentru câștigarea de suflete?” întrebați voi. Răspunsul urmează imediat. N'aș putea da toate amănuntele acum; dar în esență rămâne de neuitat. Pentrucă el a găsit un minunat Salvator în Isus Hristos. Isus a dat așa de mult pentru el încât este gata să sufere împreună cu Maestrul său până și alții vor ajunge să-L cunoască la fel.

Cuvintele tânărului misionar sună încă mereu în urechile mele. Aș dori mult ca să simțiți acea răspundere, apelul, chemarea inimii pe care această convorbire mi-a adus-o.

În fața mea am o scrisoare dela un alt tânăr care și-a ridicat privirea spre marea ocazie ce stă în fața tineretului Adventiștilor de Ziua Șaptea. Poartă data de 30 Decembrie 1937. Cunoșteam pe acest tânăr de când era un copil timid înscris într'una din școlile noastre de pe malul Canalului Panama. Mai târziu a venit în America să studieze mai temeinic într'un colegiu al nostru. Și acum, cu toată plăcerea, împreună cu soția sa au răspuns chemării de a merge în câmpurile misionare.

Cu siguranță, „Domnul este gata” să dea tineretului Adventiștilor de Ziua Șaptea o parte din cea mai mare întreprindere din lume. Este lucrarea în care Cerul întreg este interesat și în care Tatăl a investit totul. Și tinerii cari, iubind pe Maestrul lor, vor da totul pentru această lucrare — lucrare de căutare și salvare a celui pierdut — găsec un câmp, cu iubire, desinteresare și lepădare de sine, să facă servicii pentru alții în casele lor sau în locurile depărtate unde vieața-i întunecată, și să guste și să simtă cea mai mare bucurie.

Și când stau și meditez asupra ocaziunilor mari din fața tinerilor Adventiști de Ziua Șaptea, și în deosebi în fața acelora cari au avut privilegiul să capete o pregătire temeinică pentru serviciul Domnului, văd încă acel grup mic de tineri alături de clădirea Institutului nostru Biblic din România. Perspectiva o largesc până cuprinde în sine tot tineretul răspândit în toată lumea, mergând înainte din casele și școlile creștine spre lucrarea de servire în patrie și în misiunile externe. Inima mea se revarsă cu recunoștință când gândesc la miile de tineri cari au avut o clară viziune și și-au luat ca cea mai de căpetenie lucrare a vieții lor să caute și să salveze pe cei pierduți.

E. E. Andross

Schimbarea calendarului întâmpină împotriviri

Opoziția Alianței Zilei Domnului

Am fost siliți să polemizăm cu Alianța Zilei Domnului în anii trecuți din pricina unor măsuri pe cari vroia să le ia. Noi n'am pus niciodată la îndoială dreptul sau motivele lor de a ține ziua întâia a săptămânii ca zi de odihnă. Este privilegiul fiecărui creștin să păzească orice zi crede că cere Domnul din partea lui. Dar când un om oarecare încearcă să impună credința sa religioasă prin lege celor cari se deosebesc de vederile lui, atunci el merge prea departe cu chestiunea credinței sale religioase. Alianța Zilei Domnului a căutat să facă aceasta în eforturile ei de-a-lungul anilor pentru a căpăta întărirea prin lege. Cu toate acestea ne bucurăm că este o chestiune, și sperăm că mai sunt și altele, asupra căreia putem să fim de acord cu membrii Alianței. Și un astfel de acord l-am observat într-o declarație recentă care ne-a fost trimisă de această organizație.

Chiar dela începutul mișcării pentru schimbarea calendarului, Adventiștii de Ziua Șaptea au recunoscut primejdia cea mare care se cuprinde aci. Schimbarea propusă ar distruge continuitatea ciclului săptămânal. Ori lucrul acesta ar atinge în chip serios păzirea cu conștiinciozitate a zilei de odihnă, atât pentru cei cari păzesc ziua întâia, cât și pentru cei cari țin ziua șaptea. Acela care ține ziua Duminecii pentru că o socotește ca un monument de aduce aminte a învierii lui Hristos, ar constata că ziua sa de odihnă cade la voia întâmplării.

La diferite ocazii în trecut, când chestiunea a fost luată în cercetare de către Liga Națunilor sau de către unele din comitetele ei, frații noștri au mers în-

intea acestor comitete împotrivindu-se schimbării propuse. Ne bucurăm că Alianța Zilei Domnului recunoaște marele rău care ar fi pricinuit de această schimbare propusă în ciclul săptămânal. Și în următoarea declarație pe care Alianța a formulat-o, ei întrebunțază în principiu același argument pe care noi l-am întrebunțat de repetate ori, nu numai în fața diferitelor comitete, ci și în literatura pe care am răspândit-o intens asupra acestei chestiuni. Uram tot succesul Alianței Zilei Domnului în opoziția lor față de schimbarea calendarului săptămânal, și reproducem cu bucurie în coloanele revistei noastre de Comunitate declarația pe care Alianța a trimis-o diferitelor reviste religioase.

„Alianța Zilei Domnului din Statele-Ūnite se va opune cu toată puterea rezoluției introdusă de curând în Camera Reprezentanților, promovând adoptarea oficială a unui calendar revăzut spre a fi recunoscut ca un Calendar Universal sau Calendar Mondial”, zice Harry L. Bowlby, secretarul general al Alianței.

El a declarat că propusul calendar ar rupe continuitatea săptămânală și ar pricinui pierderea unui Sabat la fiecare șapte ani, și că aceasta ar strica porunca de a ne aduce aminte de ziua șaptea ca s'o sfințim, care zi de nouăsprezece veacuri este ziua întâia a săptămânii pentru toate neamurile creștine. El mai arată de asemenea că în orice an bisect o zi extra, cunoscută ca zi albă, este recomandată de această rezoluție să fie adăugată lunii Iunie, ceea ce ar da naștere la încă o altă desordine în ciclul săptămânal.

Dacă rezoluția aceasta susținută de reprezentantul Gray din Pensilvania ar ajunge să fie luată în considerație, Dr. Bowlby zice

că el împreună cu alți reprezentanți ai Alianței vor merge la Washington spre a se opune acestei propuneri de legiuire. „Un calendar care distruge ciclul săptămânal nu este științific”, zice el. „Săptămâna nu mai poate să fie o unitate adevărată de timp cu ciclul ei distrus în fiecare an”.

„Comitetul conducătorilor Alianței a scos din nou pe primul plan o hotărîre mai veche de a „sta alături” de ciclul săptămânal neatins, care a fost recunoscut „dela crearea lumii”, și a continuat să fie în ființă atât în timpul istoriei poporului iudeu, cât și de-a-lungul istoriei creștinismului”, a declarat Dr. Bowlby.

„Este un fapt interesant”, continuă el, „că întreaga chestiune a reformei calendarului a fost dată laoparte de pe agenda Ligii Națunilor pentru următorul motiv: Mai puțin de jumătate din numărul țărilor, 57 cu toate, căroro li s'a trimis chestionare de către Comitetul Ligii, au confirmat numai primirea acestui document de consultare. Marea Britanie și-a bătut joc de această propunere. Chestiunea calendarului nu va fi luată în discuție de Liga Națunilor timp de mulți ani, și dacă mai târziu va trebui să se aprobe o schimbare de calendar, o astfel de schimbare nu s'ar putea face înainte de 1950”.

Pe scurt, Dr. Bowlby a dat asigurarea că chestiunea reformei calendarului este „la dosar” pentru un timp nelimitat. „Rezoluția introdusă de reprezentantul Gray este trecută, și am toată încrederea că nu va fi primită favorabil de Congresul Statelor Ūnite.” Dr. Bowlby prezintă faptele înaintea a mai bine de douăzeci de corpuri denominaționale pe cari le reprezintă Alianța. „Unele dintre aceste denominațiuni ar putea ajunge să discute și poate

să și aprobe propunerea dacă nu sunt pe deplin informate cu privire la această mișcare de a „reforma” calendarul”, zicea el.

„Când calendarul Gregorian a înlocuit pe cel Iulian, s’a constatat că era o diferență de 11 zile când a fost introdus în țara aceasta. Dar chiar atunci ciclul săptămânal a rămas intact, calendarul fiind mutat cu 11 zile. Zilele săptămânii rămăneau neschimbate. De exemplu, George Washington a fost născut de fapt la 11 Februarie, 1732, după calendarul Iulian, care era în vigoare la data nașterii sale, dar el sărbătorea ziua sa de naștere la 22 Februarie, 1753, deoarece calendarul Gregorian a intrat în uz la anul 1752. Calendarul universal propus sfârșeamă ciclul săptămânal în fiecare an, și mai mult decât atât, într’o perioadă de 500 de ani, 71 de zile de odihnă ar fi cu totul pierdute pentru omenire”.

Dr. Bowlby tocmai a primit numărul pe Ianuarie — Martie al revistei **Ziua Domnului** publicată de Societatea Păzirea Zilei Domnului, al cărei sediu este în Londra. Revista are un articol deosebit, cu titlul: „Lepădarea zilei a opta a săptămânii! Schema reformei calendarului a suferit o înfrângere la Geneva”. Articolul zice într’o parte a sa:

„O încercare de a scoate la iveală propunerea de reformă a calendarului, necinstitoare de Dumnezeu, a suferit o înfrângere la Geneva. Cei ce vroiau o reformă a calendarului au apelat la un tribunal internațional, și au primit o înfrângere internațională. Ce însemnează reformă calendarului? Propunerile de reformă a calendarului (care, trebuie să se admită, a fost sprijinită de unele țări) cuprinde înlocuirea calendarului Gregorian cu un calendar simplificat, cu o săptămână de opt zile la fiecare sfârșit de an, și cu două săptămâni de câte opt zile la fiecare an bisect.

„Reforma calendarului pare cu totul nevinovată la suprafață”.

continuă articolul din revistă, „dar meditănd puțin asupra lui se va vedea că un important principiu din Scriptură este în joc. Săptămâna de șapte zile instituită de Tatăl nostru ceresc la creațiune este amenințată. Comunicăm cu plăcere că atunci când chestiunea a fost luată în discuție de Liga Națiunilor la Geneva, s’a hotărât să nu se procedeze, acum,

la examinarea reformei calendarului; și mai departe, ca întreaga chestiune să fie șfearsă de pe agenda Ligii Națiunilor. Astfel, o luptă care a durat peste nouă luni a luat sfârșit, ca și în cazul luptei de acum șase ani, având ca rezultat înfrângerea unei sinistre agitații. Principiului Sabatului veșnic al lui Dumnezeu a biruit”.

Luna Mai, Luna abonamentelor

Bunul Dumnezeu care a rânduit ca toată lumea din timpul sfârșitului să cunoască Evanghelia păcii și iubirii Sale, a rânduit ca toți membrii Comunităților Sale să facă o lucrare de abonare la revistele: **Semnele Timpului**, **Amicul Tinerimii** și **Sfetnicul Vieții**, reviste cari cuprind solia Sa.

Cu această ocazie toți frații, surorile și prietenii sunt rugați să ofere amicilor, rudelor și cunoscuților lor a se abona la aceste trei reviste, recomandându-le folosul cel mare ce-l vor avea cîntind lunar aceste reviste.

Binecuvântarea acestei lucrări este îndoit de mare.

1. Toți prietenii, rudele și cunoscuții noștri vor cunoaște adevărul cuprins în aceste reviste.

2. Comitetul a hotărât ca jumătate din sumele intrate din aceste abonamente să fie destinate scopurilor de binefacere și anume înființarea de dispensare medicale în mai multe locuri, după posibilitate și ridicarea unui sanatoriu.

Facem deci căldurosul apel la toți frații, ca în luna Maiu să se recomande abonarea la mai sus amintitele reviste într’un număr cât mai mare. Ținta ar fi ca fiecare membru să se aboneze la toate revistele pe sine și pe încă alți doi din cunoscuții sau rudele sale. Cu această ocazie, după obiceiul de a procura cadouri cu diferite ocazii rudelor și cunoscuților noștri, socotim că cel mai frumos cadou care va fi de un

real folos este un abonament la aceste trei reviste. De asemenea Comunitățile noastre pot face cu ușurință abonamente la aceste reviste domnului învățător, domnului Notar, domnului Primar, domnului Șef de Post precum și la alți consăteni, oferindu-le aceasta în mod gratuit. Rezultatul va fi că dâșii vor cunoaște lucrarea cea bună, frumoasă și morală pe care o fac Adventiștii și ne vor privi în alt chip decât până acum, văzând scopurile frumoase, creștinești și spre binele țării pe cari le urmărim noi, lucru pe care până aci dâșii nu l-au cunoscut, neavând ocazia.

Ioan Reit

Mulțumire

Am primit cu multă mulțumire suma de Lei 500.- ce a fost dăruită pentru cantina săracilor a societății de binefacere „Samariteanul Milos” A. Z. Ș. din partea sorei Paulina Benciulescu din Tohanul Nou. „Cel ce ajută pe săraci împrumută pe Dumnezeu”.

Ioan Reit

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie
Petrescu 116. București, IV.

Oare mi-am făcut datoria?

Se povestește că în apropierea unei școli misionare naufragiase un vapor. Lovitura de stâncile țărmlui fusese așa de puternică, încât produsese o spărtură prin care apa își făcea drum în vas, trăgându-l cât mai profund. Strigătele călătorilor și sirena vaporului umpleau de fiori pe cei cari la ora târzie a miezului nopții încă nu se culcase. S'a dat alarma în tot cuprinsul. Primii cari au sosit la țărml mării au fost elevii școlii misionare. Mugetul mării și valurile furioase ce izbeau cu putere în țărml umpleau de groază pe cei de pe mal. Dar iată că deodată dintre tinerii elevi se desprinde unul, un tânăr voinic din clasa de absolvire, președintele clasei, un tânăr consacrat și pe ai cărui umeri el simțea apăsând cu putere povara salvării sufletelor. Câțiva inși caută să-l oprească, arătându-i furia mării și prezentându-i primejdia la care se expunea. Dar el nu auzea decât strigătele de ajutor ale femeilor și bărbatilor de pe vaporul ce se scufunda văzând cu ochii. Cele câteva bărci de salvare ce fusesse coborâte, de abia putuse cuprinde câteva femei și câțiva copii.

Peste câteva clipe iată-l pe tânăr luptându-se cu valurile. Vaporul naufragiase foarte aproape, însă furia valurilor făcea ca distanța să pară înzecită. Iată-l ajuns lângă vapor. Pe o frânghie este coborâtă o femeie cu un copil în brațe. Tânărul îi prinde și pornește cu ei spre mal, unde îl așteaptă colegii lui. Câțiva dintre ei se lasă în apă și prinși fiind cu frânghii de țărml, vin în ajutorul colegului lor, luându-i povara, în timp ce el porni înapoi spre vas. De data aceasta luă pe un bătrân împreună cu fiica lui. Ii aduse și pe aceștia la mal. A treia oară aduse pe un bolnav ce plecase la un sanatoriu să-și caute de sănătate. Dar când să plece a patra oară, câțiva dintre colegii săi de

clasă, mișcați de spiritul de sacrificiu al șefului lor de promoție, îi urmară exemplul și porniră cu el spre vas. Ajungând aci, fiecare luă cu sine doi dintre călători. În timpul acesta pe mal se făcuse un foc, și când tinerii ajunseră acolo, bravii înnotători au fost luați să se mai încălzească puțin. Dar cei cari gustase odată din bucuria salvării sufletelor și cari văzuse desnădejdea celor de pe vapor, nu mai puteau sta locului.

Iată-i din nou în luptă cu valurile, în frunte cu bravul lor șef. Ajuși la vapor, cu lacrimi în ochi și cu strigăte de bucurie îi primiră naufragații. Încă un transport și apoi altul. Însă sosiți la mal, colegii tânărului șef de promoție căzură sdrobiți. Au căutat să-l rețină și pe el, dar smulgându-se din brațele oamenilor, le spuse: „Oare voi nu auziți glasul slab al bătrânului de pe vapor și al femeii aceleia cu micuța fetiță, ce mă chiamă? Doar ei au mai rămas acolo. Oare să-i las să piară? O, nu! Chiar cu riscul vieții mele, și tot mă voi duce”. Și cu aceste cuvinte se aruncă în mijlocul valurilor furioase, deși aproape istovit. Dar ruga înălțată de cei de pe mal și predarea lui în mâna lui Dumnezeu îi dădură puteri noi. Ajunse la vapor și cu multă greutate putu să se apropie de el, căci valurile îl aruncau cu furie, parcă protivnice intenției lui de a-și împlini dorința inimii. În cele din urmă femeia ajută pe bătrân să coboare cu ajutorul frânghiei, și coborându-se și ea cu fetița, se prinseră tustrei cu putere de tânărul salvator. Porniră dar povara era prea grea, iar furia mării parcă se înțețise. I se smulsese și ultima ei pradă, și vroia parcă a căuta cu orice chip să-și rețină cel puțin atât. Totuși mâna lui Dumnezeu se întinse asupra acestui tânăr, și încet, încet, se apropie tot mai mult de țărml. Dar abia a-

pucă să-și așeze povara pe o stâncă sigură, și căzu răpus de oboseală. Colegii lui îi săriră în ajutor, luară pe bătrân, pe femeie și pe fetiță, cum și pe el, și în grabă îi duseră în căminul școlii, care acum se transformase într'un adevărat spital. Medicii chemați în grabă căutau să dea ajutoarele de nevoie. Într'o cameră separată, în jurul patului căruia era îndreptată o mare grijă și atenție, un tânăr era cuprins de o febră grozavă. Era președintele clasei de absolvire, tânărul care salvase atâtea vieți. Noaptea aceea a trecut cu multe dureri. A doua zi mulți dintre naufragați au putut să se ridice din paturile lor. Dar primul lucru de care se interesa fiecare, era starea salvatorului lor.

Toate îngrijirile date de medici nu putuse ajuta la nimic spre a-i potoli căldurile, cari îl țineau ca într'un clește. Alături de patul său venise fetița pe care o salvase ultima oară, o fetiță de vreo șase anișori. Mâna ei fină mângâia fruntea înfierbântată a tânărului. Deodată el deschise ochii, și cu o voce slabă întrebă: „Oare mi-am făcut datoria?” Văzând însă chipul cel dulce al fetiței și ochii ei ce-i vorbeau de recunoștința ce avea să-i poarte, fiindcă nu o lăsase pradă pierzării, o rază de bucurie îi învălui fața. Era fericit . . . Adormi. Când veni medicul îl găsi mai bine, și cu fiecare zi căldurile scădeau tot mai mult. Nedespărțită de patul lui însă, fetița ședea zi cu zi, și ori de câte ori tânărul își deschidea ochii, vedea în chipul gingaș al fetiței răsplata sacrificiului făcut și în glasul ei auzea cuvintele de mulțumire ale atâtor inși. Aceasta îi făcea mai mult bine decât orice doctorie, ajutându-i în câteva zile să se întărească.

„Oare mi-am făcut datoria?” Câțeva cuvinte, dar cât de mult spun ele! Uitându-mă în jurul meu, văd atâția și atâția naufra-

giați, gata de pierzare. Dar întrebarea își are un rost prețios față de un cerc foarte apropiat mie.

Iată familia mea, soția și copilașii iubiiți, la cari țin mai mult decât la orice pe lumea aceasta. Dumnezeu mi i-a dat și ei îmi produc atâta bucurie în cămin. Soția mea, care de dimineață și până seara nu încetează lucrul, aranjând ici ceva, dincolo ceva, pentru ca totul să fie în ordine și plăcut. Câte griji nu o frământă în dorul ei de a clădi fericirea căminului! Câte nopți nu sacrifică ea, de câte lucruri nu se lipsește, numai și numai spre binele familiei. Apoi copiii, bucuria casei, cari aduc odată cu sburdălnicia lor, și un miros plăcut în cămin. Oare față de ei mi-am făcut eu datoria?

Mă gândesc la mama mea, la acea ființă scumpă datorită căreia sunt acum, la acel chip plăcut, la sacrificiile făcute de ea pentru mine, la nopțile pe cari nu le-a dormit atunci când vreo boală căuta să mă răpună, la spaima prin care a trecut de atâtea ori ca nu care cumva mie, odorul ei scump, bucuria și nădejdea ei, să nu mi se fi întâmplat vreun rău. Oare ce cuvânt rostește omul când o durere grozavă îi copleșește sufletul? Oare nu este acel cuvânt dulce: „Mamă!”, ce numai rostindu-l parcă alină din durerea și chinul prin care treci? Și atunci mă întreb: Oare mi-am făcut eu datoria? Oare acestei ființe scumpe i-am descoperit eu măreția Evangheliei? Se poate că din când în când am făcut-o. Dar ea tot așa din timp în timp s'a îngrijit de mine? O, nu, ci continuu eu am alcătuit grija ei de căpetenie.

Și apoi gândul îmi fuge la tatăl meu care, din zorii zilei, încă pe când eu dormeam, a muncit din greu până seara târziu, spre a aduce în casă cele de nevoie, sacrificându-se din toată inima și cu cea mai mare iubire pentru mine, copilul lui, pe care vroia să-l vadă în rândul oamenilor. Oare mi-am făcut eu datoria față de el?

Iată o rudă a mea, sau un prieten

iubit, la care țin mult. Am petrecut împreună clipe de neuitat în viață. Anii de școală petrecuți poate în aceeași bancă, sau poate alături la același banc, sau mai știu eu unde, au făcut ca să se lege între noi o iubire sinceră, o dorință de bine unul față de altul. Și mă întreb iarăși: Mi-am făcut eu datoria față de el?

Ca și vasul naufragiat în apropiere de țărm se găsească și în cercul apropiat al nostru persoane cari trebuie salvate. Oare urechia noastră nu aude chemarea pe care sufletul lor chinuit și gata de piere ni-l adresează, cerându-ne ajutor? Oare nu ne vom face datoria față de aceștia din chiar preajma noastră?

Privesc la revistele noastre cari îmi aduc mie atâtea hrană și mă întreb: Oare de aci înainte mă voi hrăni eu singur? Oare pe aceste ființe cari îmi sunt atât de dragi să le las lipsite de această hrană, asemenea unei mane ce-rești?

Soției mele, a cărei fericire o doresc și față de care m'am legat înaintea cerului a o sprijini, nu doresc a-i face ei personal o bucurie?

Copiilor mei nu vreau eu să le dau ocazia unei bucurii sfinte și a unei creșteri potrivite unei vieți dorită de Dumnezeu?

În casa părinților mei nu aș dori să se găsească continuu arzând o faclă care să lumineze calea spre fericirea în Isus?

Și oare pe ruda sau pe prietenul meu să-l las în voia valurilor infuriate, pradă pierzării?

Se poate că azi mai pot să îndemn pe acești iubiiți ai mei la mântuire. Dar mâine? Cine mai poate spune că voi mai fi în viață și atunci? Cum vor rămâne cei ai mei? Cine le va mai vesti lor solia mântuitoare? Cine va menține arzând acea faclă a Evangheliei?

O, iubiiții mei, este nevoie ca în căminurile noastre, soției noastre și copiilor noștri, apoi părinților noștri și acelei rude sau prieten

scump al nostru, să le punem la îndemână mijlocul prin care lumina dumnezeiască să le lumineze mereu și mereu calea. Să găsim o cale prin care, chiar și în lipsa noastră, ei să primească mai departe mană cerească.

Și calea aceasta, cea mai bună și cea mai potrivită, ni se oferă acum, în această lună a abonamentelor. Ce poate fi mai bun decât asigurarea că regulat va ajunge la cei iubiiți ai tăi, hrana de care tu știi că are nevoie sufletul lor? Un mănunchiu din cele mai plăcute ni-l oferă cele trei reviste ale noastre: **Semelele Timpului**, **Sfetnicul Vieții** și **Amicul Tinerimii**. **Faceți ca în această lună să ajungă aceste trei reviste:** în casa ta, în cea a părinților tăi, și în cea a rudei și prietenului tău. Nimic nu poate fi de mai mare folos decât aceste trei reviste, cari se întregesc atât de bine. De niciuna din ele nu ne putem lipsi. Oare s'ar putea lipsi omul de o parte din corpul său? Ele alcătuiesc toate un singur tot spre binele omului. Tot astfel și aceste reviste alcătuiesc un mănunchiu de nedesfăcut, lucrând toate spre creșterea deplină și desăvârșită.

Dar lucrurile lui Dumnezeu sunt așa fel rânduite, încât străduindu-ne pentru mântuirea altora. El ne răsplătește și prin alte căi. Tot astfel și prin această lucrare cu abonamentele, vom contribui în mod indirect și la binele trupesc al nostru și al semenilor noștri.

De curând a luat ființă Asociația „Samariteanul Milos”, al cărei scop este înființarea de sanatorii, dispensarii, case de odihnă, școli de infirmieri și infirmiere, și tot felul de lucrări de binefacere. Dorind a păși pe urmele Domnului Isus, care mergea din loc în loc, vindecând și tămăduind, vrem a ne conforma poruncii Sale și în această privință, aducând și alinarea durerilor trupului. Însă cum clădirea de sanatorii, dispensarii și toate celelalte necesită cheltueli, s'a făcut un

(Urmare la pag. 10)

Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul

Sfințenia Dumnezeului nostru se descoperă și se vestește pe fiecare pagină a Bibliiei.

Dumnezeu este sfânt. Nicu-n alt adevăr nu este spus vreodată de „descoperitorii” voinței dumnezeiești cu atâta insistență și solemnitate ca acesta. El este un cântec măreț mereu repetat în Cuvântul lui Dumnezeu, mereu reînceput, și care crește tot mai mult până la înfățișarea chiar a Sfântului Dumnezeu. Intr'adevăr un popor care se numește o națiune sfântă, are nevoie să cunoască un Dumnezeu Sfânt.

Astăzi ca și altădată „idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât ar putea ajunge cea mai înaltă cugetare omenească. Pentru atingerea acestui ideal de curățenie, de sfințenie și de desăvârșire este nevoie ca noi să privim neconținut la „sfântul și credinciosul nostru model”, căci „noi toți privim cu fața descoperită, ca într'o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. Deci prin contemplația sfințeniei dumnezeiești se înfăptuiește în viața omului în toată plinătatea această sfințenie fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”.

Sfânt este Tatăl, Sfânt este Fiul, Sfânt este Spiritul dumnezeesc!

Insuși numele lui Dumnezeu este declarat sfânt. În Leviticul, Dumnezeu amenința cu moartea pe acela care „a necinstit numele Lui cel Sfânt”. Porunca a treia oprește cu desăvârșire de a lua „numele lui Dumnezeu în deșert”. Ființele cerești aduc neîntrerupt închinare sfințeniei dumnezeiești: „Fiecare din aceste făpturi vii avea câte șapte aripi, și erau pline de ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Și pe pământ servii lui Dumnezeu fac același lucru; iată

un verset din cântarea lui Moise: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?” Prin gura profetului Isaia, Cel Prea Înalt, „al cărui nume este sfânt”, se vestește lumilor: „Eu locuiesc.... în sfințenie”. Psalmistul adaugă: „Domnul va răspunde din ceruri, din locașul Lui cel Sfânt”. În acest locaș sfânt, Dumnezeu este înconjurat de ființe sfinte. Isus vorbește despre a doua Sa venire în cuvintele următoare: „Fiul omului va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri”.

Dumnezeu Se arată aci pe acest pământ în sfințenia Sa. Pentru a săvârși lucrarea Lui spre binele omenirii, „Domnul Își descoperă brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru”. Când Moise s'a întors să vadă rugul arzând, el a auzit următoarele cuvinte: „Scoateți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”. Locuința lui Dumnezeu de pe acest pământ a fost numită după porunca Lui „locurile sfinte” și dincolo de „perdea de despărțire” se manifestă prezența divină „în locul prea sfânt”. În locuințele Celui Prea Înalt totul împărăția sfințenie.

Frații mei, Dumnezeu dorește ca noi să trăim veșnic; și înaintea sfintei Sale fețe, noi sperăm ca într'o fericită zi să fim adunați. Suntem noi pregătiți să stăm înaintea Lui? Să ne punem această întrebare căci ea este fără îndoielă cea mai importantă. Suntem noi gata să ne întâlnim față în față cu acest Dumnezeu despre care profetul zice că „ochii Lui sunt așa de curați că nu pot să vadă răul?” Suntem noi gata să trăim în prezența Aceluia care „nu poate să vadă nelegiuirea?” Această întrebare este cu adevărat cea mai solemnă și cea mai stăruitoare.

Noi cunoaștem povestirea impresionantă a lui Isaia despre întâlnirea sa cu Dumnezeu: „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și scaulele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi; cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două sburau. Strigau unul la altul, și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de măria Lui!” Și se sguđuiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s'a umplut de fum”.

În timpul acestei profeții, Isaia era deja un profet al Domnului; și cu siguranță vieța lui a fost pusă în armonie cu înalta lui chemare. Și ce frământare se petrecea înlăuntrul lui când primi viziunea despre sfințenia dumnezeiască: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

În timpul nostru, păcatul caută pe toate căile să ia o înfățișare cât mai puțin revoltătoare și din ce în ce mai seducătoare. Din cauza aceasta marginele păcatului sunt din ce în ce mai confuze și din ce în ce mai puțin lămurite. Cu drept cuvânt, omenirea este lovită de un fel de paralizie a simțurilor morale ce crește tot mai mult, și ea nu mai poate deosebi cum trebuie ce este bine și ce este rău. Gânditorii timpului nostru spun că ar fi un timp de criză al valorilor spirituale. În orice caz, pericolul pentru poporul lui Dumnezeu într'un astfel de timp este mare. Dacă el se lasă câștigat pentru spiritul timpului, o amorfizare a calităților sufletești va fi rezultatul în timpul cel mai scurt. Căzut într'o stare de toropeală, îi va fi cu neputință să deosebească în mod lămurit marginele prăpastiei care se deschide la picioarele lui; pregătirea lui

Evangelistul Laic

va fi neîndestulătoare, și surprins de revenirea Domnului, el va fi distrus împreună cu cei necredincioși prin descoperirea desăvârșită a măririi și sfințeniei dumnezeiești.

Noi suntem deci amenințați de pericole de netăgăduit. Să nu le micșorăm; însă ce trebuie să facem ca să le evităm? Ce să facem ca să rezistăm contra acestei paralizii spirituale a acestui secol și acestor tendințe ce predomină în ajunul revenirii Domnului? Numai un singur drum este sigur: și anume a contempla zi după zi sfințenia lui Dumnezeu, și a trăi continuu în atmosfera sfântă a locuinței Sale. Noi cari așteptăm să trăim într-o țară unde totul este sfânt, să ne luăm după acest drum fără întârziere pentru a fi găsiți „fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi”.

W. Beach

Tineri! Doriți ca Cercul Comunității voastre să fie premiat la expoziția Reuniunii dela Brașov? Faceți de îndată planuri să prezentați până la 1 August desene de mână voastră, împletituri de nuele sau rație, sculpturi în lemn, obiecte de artă, lucrări de mecanică și tot ceea ce mintea voastră poate produce. Conducătorii Cercului să ajute și pe Juniori a prezenta și ei lucrări de acest fel.

Este în planul lui Dumnezeu ca în timpul din urmă toți membrii Comunităților să vestească la cei din jurul lor Evanghelia iubirii lui Hristos.

„Asupra membrilor Comunității zac răspunderi mult mai mari decât își dau ei seama. . . . A venit timpul când trebuie folosite toate mijloacele cari ar putea ajuta la pregătirea unui popor pentru ca să stea în ziua lui Dumnezeu și să păzească poruncile Sale”.

„Indată ce sunt întemeiate Comunități trebuie să li se arate că chiar dintre ei vor fi luați oameni cari să ducă adevărul și altora, lucrând și întemeind Comunități”. — „Servicii Creștine”, p. 61.

Domnul a spus că Se va întoarce pe acest pământ ca să ia la Sine pe cei credincioși, dar mai înainte de venirea Sa, oamenii trebuie avertizați prin predicarea Evangheliei în toată lumea. Matei 24, 14.

„Oamenilor umili, cari până acum nu au știut că au vreo însărcinare, trebuie să li se dea acum însărcinarea să lucreze pentru Domnul”. — „Mărturii speciale”, p. 50.

„In vieța obișnuită sunt mulți

cari muncesc cu răbdare la ocupațiile lor zilnice, fără să știe că ei posedă puteri și talente cari dacă ar fi folosite îi va ridica la o treaptă egală cu cei mai onorați oameni. Este nevoie de atingerea unei mâini îndemănate, care să deștepte aceste facultăți adormite”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 250.

„El chiamă oameni dela plug și dela alte ocupații spre a da ultima solie de avertizare către sufletele cari pier”. — „Mărturii speciale”, p. 20.

„Membrii Comunităților trebuie să facă lucrarea evangelistică în căminurile vecinilor lor cari nu au primit încă adevărul pentru acest timp”. — „Mărturii”, Vol. IX, p. 33.

„Lăsați odată ca spiritul misionar să pună stăpânire pe bărbați și pe femei, pe tânăr și pe bătrân, și atunci vom vedea pe mulți mergând la drumuri și la garduri și îndemnând pe cei cu inima sinceră să intre în lăuntru”. — „Semnând de-a-lungul apelor”, p. 77.

Timpul a sosit ca cele prezise de Spiritul Profeției să se implinească, și Domnul vrea să-Și încheie repede lucrarea Sa pe pământ, acum când El dorește a revărsa Spiritul Său ca în ziua Rusalilor peste membrii Comunităților din lumea întreagă.

În țara noastră au răspuns la chemare pentru însărcinarea de evangelist laic, peste o mie de bărbați credincioși cari au luat parte la institutele evangheliștilor laici, iar alții urmează a se înscrie pentru aceste institute. Această sfântă lucrare va cuprinde pe toți membrii Comunităților, sinceri și devotați Domnului, și va aduce o mare reformă prezisă de serva Domnului că va avea loc înainte de venirea Domnului.

Ioan Reit

Cu ocazia institutului ținut la Craiova.

Cum trebuie să fie femeia pe care o doresc de soție

Economă, punctuală, darnică

Economia este regula unui cămin bine condus. Viitoarea mea soție este economă. Dar ea este economă, nu sgârcită. Nu ne vom strânge niciodată avere, dar dacă trebuie să ne păstrăm familia în îndestulare și sănătate pentru o viață activă și folositoare, și dacă trebuie să ne facem partea în ce privește susținerea lucrării ce stă în fața poporului advent, trebuie să ne economisim banii. Viitoarea mea soție știe cum să pregătească mâncarea cea mai hrănitivă cu cea mai mică cheltuială; ea nu dă busna la conserve; are o deosebită grijă pentru repararea și păstrarea în bună stare a îmbrăcămintei; ea ajunge să realizeze adevărate iefteniri, și găsește mijloace de îmbunătățire a căminului, fără cheltuieli prea mari. Cu toate acestea ea nu-și risipește timpul cu vânarea de chilipiruri, sau să facă printr-o muncă de lungă durată ceea ce, cu un plan bine întocmit, ar putea ajunge să facă același lucru în câteva minute. Ea este economă și în ce privește timpul și deci și punctuală. Economisind și timp și bani, spiritul ei de iubire se revărsă în canale de darnicie. Dacă lucrăm împreună după programul acesta, nu vom duce lipsă niciodată de lucrurile absolut necesare, vom avea atât ca să satisfacem nevoile noastre, și vom fi în măsură să dăm din belșugul nostru.

Dar viitoarea mea mireasă nu este ca o mașină care să lucreze întruna. Ea este o femeie cu trăsături de femeie, pe care o iubesc din toată inima; este o femeie cu trăsături de soră, care poate să fie o prietenă grațioasă pentru prietenii mei; este o femeie în calitate de mamă, care poate fi o mamă devotată pentru copiii pe cari Dumnezeu îi va aduce poate

în căminul nostru. Eu sunt un om cam pretențios, și îmi place ca toți ceilalți oameni să admire pe soția mea. Așa că doresc o soție ale cărei grații femeiești să le pot admira. Nu cer frumusețea feții sau perfecțiune corporală. Dar aș vrea să respect puterea ei liniștită de a stăpâni; doresc să fiu atras mai sus de forța ei dragălașă. Iar vocea ei — deși talentul ei muzical poate nu este fără defect — trebuie să fie totdeauna „dulce, amabilă, smerită, un lucru excelent la o femeie”; iar limba ei — trebuie să aud totdeauna de pe ea „legea bunătății”. Sper de asemenea, că ea este puternică în ce privește corpul, rezistentă la drum și dreaptă la statură. Dar chiar dacă nu este așa de tare în ce privește sănătatea, doresc ca ea să fie radioasă, stăpânindu-și toate forțele, păstrându-și tăria, și ducând o viață fără murmur pentru cea mai bună îndemănare a ei.

Despre educația ei n'am spus nimic. Mie nu prea îmi place cuvântul acesta „educație”. Foarte adesea el înseamnă ani de studiu prin școli, biblioteci, laboratorii și săli de lectură. Nu, eu nu dau mare importanță unei astfel de educații — toate avantajile unei educații formale sunt bune și au o oarecare valoare numai într-un atâta întru cât ele pun la îndemână unelte pentru viață și procură un izvor de fapte pentru o viață cum trebuie. Mi-ar părea bine ca ea să aibă o educație de școală, dar orice educație formală ar avea trebuie să fie întărită prin educația inimii, și să dea naștere în viața ei la următoarele rezultate: maniere nobile și pline de bunătate, cari sunt expresia unor obisnuințe precise de acțiune și gândire; puterea și obiceiul de a cugeta; puterea de a crește; folosința, sau puterea de a face. Dacă aceste trăsături lipsesc, toată educația teoretică din lume nu-i

va fi de nicio valoare, ci mai degrabă o va face ca un muzeu rece de fapte și teorii, în loc să fie o personalitate umană, vie și cu suflare. Să se dispenseze, așa dar, dacă este cu puțință, de anii de educație teoretică, dar să fie sigură că educația inimii este bine întemeiată. Eu nu vreau să mă căsătoresc cu o enciclopedie lipsită de viață.

O inimă curată

Cu greu îndrăznesc să privesc în sufletul acestei femei care va fi soția mea. Este ceva prea curat ce nu trebuie să fie descoperit decât de degete pline de respect. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. Mi se pare că ea a văzut pe Dumnezeu, pentru că este cu totul curată. Nu vreau să spun prin aceasta că este sfioasă, ci vreau să spun că privirile, cuvintele, faptele ei, arată că ea a păzit cu mult zel poarta sufletului ei, și a lăsat să intre acolo numai aceea ce este curat. Fil. 4, 8, Recunoscând răul care este în lume, ea refuză să-l lase în inimă, se fortifică împotriva lui, și trăiește, mai presus de bănuială. Ea s'a păstrat pe sine curată atât din punct de vedere fizic, cât și moral, și și-a întărit propria-i curățenie printr-o cunoaștere temeinică a fiziologiei și psihologiei, pricepând în așa fel procesele creatoare și susținătoare ale vieții, încât niciun vânt de pasiune nu poate s'o întoarcă din calea ei. Concepția ei despre viața de căsătorie face ca aceasta să fie o unire desăvârșită a facultăților corporale, mintale și spirituale, fiecare la locul său potrivit și fiecare în cea mai sfântă dezvoltare. Pentru ea, căsătoria este o taină sfântă, și strămută intrarea în sfânta sfintelor din ceruri pe pământ.

Negreșit, viitoarea mea soție este o Adventistă de Ziua Șap-

tea. Dar ea este cu mult mai mult decât o membră cu numele a denotațiunii Adventiștilor de Ziua Șaptea. Ea este o femeie de o convingere profundă și pătrunsă, care crede în chip absolut că solia adventă este adevărul pentru timpul aceste, și că trăirea ei, prietenia personală cu Isus și puterea dela Dumnezeu, întăresc și conduc credința ei. „A cunoaște pe Hristos și a-L face cunoscut, aceasta este ocupația ei aci”. O astfel de religie pozitivă îndepărtează orice slăbiciune spirituală și șovăială morală, cum și firea capricioasă ce caracterizează veacul nostru. Ea dă naștere la statornicie, viziune clară, o mulțumire dăinuitoare, și o adâncă iubire de suflete. Da, viitoarea mea soție este o adevărată creștină Adventistă de Ziua Șaptea.

O persoană veselă

Și acum poate că vă veți mira dacă voiți spune că, după părerea mea, ultima trăsătură de caracter pe care o voiți pomeni este cea mai importantă dintre toate, — da, cu mult mai importantă decât toate celelalte puse laolaltă. Viitoarea mea soție este o persoană veselă. Mi se spune că un vechiu ziar englez a dat odată următorul anunt: „Doresc o tovarășă de călătorie, de preferat creștină, dar trebuie să fie veselă”. Eu trebuie să am o tovarășă de drum creștină, în călătoria mea pe drumul vieții, dar ea trebuie să fie o persoană veselă. Când o surprind în bucătărie, doresc s'o găsesc cântând la lucrul ei. Când îi spun la revedere după amiază, doresc să duc împreună cu mine pentru tot restul zilei razele zâmbetului ei. Când mă întorc seara, doresc să-i aud vocea plăcută când pășesc peste pragul căminului nostru. Doresc ca soția mea să fie „o creștină iubitoare și iubită”. — iubită pentru că este iubitoare.

Am ajuns la sfârșit, iubite Cetitor. Mi-a venit greu să scriu, pentru că de ce contemplez mai mult însușirea de femeie a viitoarei mele soții, cu atât aceasta ia proporții. Dar aveți răspunsul la

întrebarea pe care redactorul a pus-o. Așa trebuie să fie femeia pe care o doresc ca soție.

Epilog

„Succesul în căsătorie”, zice cineva, „este cu mult mai mult decât a găsi persoana potrivită; este o chestiune de a fi persoana potrivită”.

La urma urmei, căsătoria trebuie să fie o înțelegere, o părtașie în devoțiune, și eu nu aștept dela viitoarea mea soție mai mult decât îi dau. Răspunderea căminului nu este a ei, nu este a mea — ci este a noastră. De aceea, după cum cer eu dela ea anumite calități, la fel fac aceleași cereri dela mine ca soț. Altfel aș fi egoist. După cum eu aș vrea să fie înțelegătoare și iubitoare, tolerantă și încrezătoare, tot așa trebuie să caut și eu totdeauna s'o înțeleg. După cum doresc ca ea să fie respectată în propriul ei drept și să fie în stare să se îngrijească pe sine, tot așa și eu trebuie să fiu un bărbat pe care ea poate să-l respecte, și eu trebuie să iau așa măsuri pentru îngrijirea și fericirea ei, încât dacă aș fi răpit dela ea, soarta să n'o trateze cu vitregie. Eu cer dela ea progres mintal și desvoltare a simțămintelor; tot așa, eu trebuie să încordez orice nerv spre a face idealul lui Dumnezeu pentru mine propriul meu ideal, și să ating acest ideal din punct de vedere profesional, social, și din orice alt punct de vedere.

Eu cer ca ea să fie o bună clăditoare de cămin; ca tovarăș al ei, eu trebuie să-mi aduc la îndeplinire răspunerile ce-mi revin, și să nu fac niciodată greșeala de a nu dovedi neîntrerupta mea apreciere sau a nu șopti inimii ei scumpe mie: „Te iubesc”. De asemenea, trebuie să fiu econom, punctual și darnic. Trebuie să fiu cu băgare de seamă. După cum eu găsesc în starea ei de femeie răspuns la bărbăția mea, tot așa tăria bărbăției mele trebuie să satisfacă și să completeze starea ei de femeie, doritoare, încrezătoare și amabilă. Mai presus de toate, eu trebuie să mă păstrez curat,

pentru că ea se va încrede în mine. După cum eu cer dela ea o absolută curățenie, tot așa trebuie să-i aduc și eu din parte-mi un corp și un suflet nemânjit. Tatăl copiilor pe cari poate că i-i va da Dumnezeu trebuie să fie mai presus de orice reproș; el trebuie să fie un creștin din cap până în picioare.

Trebuie să fiu vesel? Da, de o sută de ori da! Chiar când munca zilei a fost grea și rezultatele ei descurajatoare, eu trebuie să aduc în cămin multă bucurie. Pentru că se poate că ziua ei să fi fost mai grea decât a mea, și spiritul ei să fi fost gata să slăbească. Atunci ea merită puterea zâmbetului meu, căldura îmbrățișării mele iubitoare, și mângâierea obrazului meu alipit de al ei. Lupta este mare, dar rezultatul este demn de neamul omenesc, și cu ajutorul lui Dumnezeu o primesc.

Postscriptum. Mă întreb dacă ați ghicit adevărul. Da, aveți dreptate. Ne-am căsătorit de douăzeci de ani. Prietenii noștri spun că avem un cămin fericit; o știm. Să ne scoatem pălăriile înaintea viitoarei logodnice, care este acum soție.

K. K.

(Urmare dela pag. 6)

plan ca jumătate din sumele intrate din această campanie de abonamente ce se va face în luna Mai, să fie destinate Asociației „Samariteanul Milos”. Câț bine nu ne vor aduce toate aceste instituții!

Iată deci, ajutând la mântuirea celor ai noștri, prin această lucrare, Dumnezeu ne dă posibilitatea a ajuta și operei atât de necesară pe care și-o propune „Samariteanul Milos”, adică tămăduirea bolilor și alinarea suferințelor, atât de multe în zilele noastre. Să luăm cu toții parte la această campanie de abonamente din luna Mai, și roadele se vor dovedi din cele mai frumoase și mai bogate, spre preamărirea lui Dumnezeu și bucuria și fericirea noastră și a celor iubiți ai noștri.

V. Florescu

Pentru micuții noștri

Vacile cari și-au părăsit vițeii

Intr'o seară frumoasă de iarnă, pe când stăteam împreună cu nepoțelii mei în odăița lor drăguță și plăcut încălzită, m'au rugat cu toții într'un glas, să le spun o poveste.

Tatăl tocmai se dusesese să mulgă pe **Joiana**, vaca lor cea frumoasă, de aceea poate, micuțelii Lia, care nu avea mai mult de 4 anișori, îi veni în gând să spună:

— Te rog, te rog dragă mătușică, spune-ne o poveste despre o vacă!

— Da, dragii mei, știu o astfel de poveste și încă una adevărată.

Era într'un timp când Izrailiții erau tare, tare răi și neascultători, așa că Dumnezeu a trimis asupra lor pe Filistenii, dușmanii lor de moarte, cari au făcut cu ei războiu și au omorât pe mulți, luând și Chivotul din Sanctuar și ducându-l cu ei în țara lor păgână.

Filistenii au pus Chivotul în templul lor, tocmai în fața lui Dagon, zeul lor cel mare. Însă a doua zi când au intrat în templu, l-au găsit pe Dagon căzut cu fața la pământ înaintea Chivotului. Ei au ridicat pe zeul lor și înfricoșați de cele întâmplate, l-au așezat cât se poate de bine la locul lui. Însă ce să vezi?! . . . în ziua următoare, când au intrat iar în templul lor, l-au găsit pe Dagon iarăși cu fața la pământ înaintea Chivotului, însă, de data aceasta cu capul și mâinile sfărâmate în bucăți.

După aceea Dumnezeu a mai trimis peste ei, niște bube rele și au suferit atâta, până s'au săturat și în cele din urmă s'au hotărât să se scape în vreun fel oarecare de acest Chivot. Ei l-au trimis din oraș în oraș, dar unde sosea Chivotul, începea și plaga cea grozavă a bubelor rele, și toți strigau:

— Trimeteți Chivotul lui Dumnezeu înapoi la Izrailiți, de ce să murim și noi ca și Egiptenii?

— Dar, ziceau ei, poate că Chivotul acesta nu are nicio vină și nu din cauza lui a venit peste noi această plagă grozavă!

Însă, preoții au fost aceia cari au spus ultimul cuvânt; iată ce au spus ei:

— Este adevărat că nu suntem absolut siguri că din cauza Chivotului a venit peste noi urgia aceasta, însă până la dovada contrarie, trebuie să credem că numai din cauza Chivotului ni se întâmplă toate acestea! De aceea, luați un car nou și două vaci tinere cari au vițeii și cari n'au tras niciodată la jug, iar pe vițeii să-i opriți acasă.

Ei au ascultat sfatul preoților și după ce au pregătit carul, au suit Chivotul în car, iar lângă Chivot au pus o lădiță și înăuntru cinci șoareci de aur și cinci umflături de aur după chipul bubelor cari îi chinuiau, după cum îi învățase preoții lor.

O vacă ce are vițel mic, niciodată nu-și părăsește vițelul de bună voie, ci numai dacă este si-

lită. Și iată că oamenii aceia au legat bine vițeii în grajd, iar vacile le-au dus la carul cel nou și le-au înjugat. După acestea s'au dat la o parte, și au așteptat să vadă ce au să facă vacile. Nu le venea să creadă că au să plece în adevăr și au să-și lase vițeii acolo. Nicio vacă n'ar fi făcut lucrul acesta. Ea ar fi căutat să se întoarcă cât mai repede la vițelul ei, ca să rămână cu el. Dar voi ce credeți că au făcut vacile acestea?!? . . . Ei bine, cu toate că vițelul strigau după mamele lor, ele au luat-o din loc și au pășit hotărâte drept înainte spre țara izrailiților, căci Chivotul era al lor.

Vedeți, dragii mei, Dumnezeu le-a poruncit să facă lucrul acesta, iar ele părăsindu-și vițelul cei drăgălași au dus la îndeplinire porunca Domnului. Ele au dus carul tot mereu înainte, până ce, încă mai înainte de a apune soarele, această povară prețioasă, adică Chivotul, se afla în mâinile izrailiților.

Puteți deci să vă închipuiți cât de mare le-a fost bucuria și ferecirea, văzând că bunul Dumnezeu i-a iertat de relele făcute și le-a trimis înapoi Chivotul lor.

Trad. Olga D. Irod

Arme ascunse

E lucru adevărat că dintre toate cărțile vândute de colportorii noștri, Biblia rămâne cea mai bună. Trebuie să știm totdeauna că Cuvântul lui Dumnezeu este o armă de apărare în timp de primădie.

Sub titlul „Arme ascunse“ a apărut un articol al lui F. Lymans Mac Callum în **Raportul Societății Biblice**, povestind următoarea întâmplare:

„Într'adevăr, iată un oraș în care e descurajător să lucrezi“, se gândea Paul, colportorul. Oame-

nii i se păreau bănuitori, primarul dușmănos, și că nu așteaptă decât un pretext ca să-i facă greutăți. Din când în când, colportorul nostru întâlnea pe un om, cu mult mai voinic decât el, ale cărui priviri îl nelinișteau. Totuși, această călătorie plictisitoare se termină, fără ca vreuna din presimțirile rele ale lui Paul să se împlinescă. Cu un simțământ de ușurare, el luă loc în autobus, și părăsi orașul. Cine putea să-l mustre din pricina aceasta?

Colportorul nostru constată în-

dată că străinul cu înfățișarea antipatică era în autobus, și lucrul acesta îl neliniștea, deși era așezat la o distanță care făcea cu neputință orice conversație. Paul călători cu autobusul aproape toată noaptea, apoi luă trenul. Vagonul în care se urcă, era aproape gol. Astfel colportorul se văzu a fi nu numai unicul călător în compartimentul său, dar singurul din tot vagonul. Tocmai se pregătea să ațipească puțin, când ușa compartimentului său se deschise și Paul se găsi pe neașteptate iarăși față în față cu străinul supărător pe care-l mai întâlnise. La o mișcare pe care o făcu amicului nostru, străinul îi făcu semn să ia loc și îndată se începu conversația:

— Mi se pare că noi călătorim în același tren dela stația cutare, zise el.

— Da, zise Paul, și cred că chiar înainte de stația aceasta.

— Ai mulți bani la tine? întrebă străinul, schimbând deodată tonul și atitudinea.

— Nu, dar pentru ce mă întrebați de asta?

— Ai mai mult de cinci sute de franci?

— Nu, dar la ce v'ar fi de folos să știți asta?

— Atunci patru sute de franci?

— Nu vă voi da niciun răspuns până nu-mi spuneți cine sunteți.

— Ești înarmat?

— Da, zise Paul, după o scurtă ezitare. Dar dvs?

— Omul făcu o mișcare repede, și colportorul văzu scânteind țeava unui revolver.

— Acum arată-mi arma ta, ceru omul înarmat.

— Un minut, vă rog, răspunse celălalt, este în valiză.

Tot căutând prin bagajele sale, Paul se ruga lui Dumnezeu în inima lui să-i dea înțelepciune și scăpare, căci această teamă de primejdie, care-l urmărise toată ziua, părea a fi luat ființă, voind să lupte cu el în singurătatea vagonului. Dar în cele din urmă, Paul simțea că cel care era nevăzută era mai puternic decât străinul acela.

— Iată, zise el, arma mea.

Străinul deschise ochii mari.

— Tu ești nebun! zise el. Asta nu e armă, e cartel!

— Poate că aceasta nu pare a fi decât o carte, dar în realitate este o armă cu care am ucis șase oameni, sau poate și mai mulți.

— Ești nebun, ascultă-mă ce-ți spun! Cum se poate ca o carte așa de mică să poată omori un om?

— Nu vă înșelați. Arma mea este cu mult superioară celei a dvs, care omoară totuși pe oricine. A mea nu omoară decât pe cei răi, dar merge la sigur. Am făcut experiență cu ea pe vremea când făceam și eu parte din rândul acestor oameni.

— Cum poate să ucidă cartea aceasta? Cum te servești de ea? întrebă străinul, interesat fără să vrea.

— Puneți-vă revolverul la loc, și am să vă arăt cum se întrebuințează cartea aceasta care se mai numește Sabia Duhului, zise Paul.

Și astfel, în mijlocul unor împrejurări foarte curioase, colportorul nostru începu să vorbească despre Dumnezeu, despre păcat, despre judecată și despre mântuire, poveste cunoscută, dar având totdeauna aceeași putere transformatoare.

Străinul luase loc și se silea să priceapă și să rețină fiecare cuvânt. La un moment dat zise grăbit lui Paul:

— Mai repede, vă rog, vorbiți mai repede. Stația mea este aproape, și aș vrea să știu care este sfârșitul.

Peste puțin, trenul se opri, și cei doi amici se despărțiră, dar unul din ei pleca cu ochii strălucind de o hotărâre nouă.

— Nimeni nu va ști dela ce m'a salvat arma dvs în noaptea aceasta, mărturisii străinul atunci când trenul se puse în mișcare.

O pildă frumoasă

Cu mare bucurie facem constatarea că în ultimul timp Cercurile noastre Tabita au arătat o dezvoltare minunată prin înțelegerea chemării lor și prin predicarea întregii solii îngeresti pe cale de binefacere.

În cursul iernii trecute sute și sute de săraci și nevoiași au fost ajutați cu hrană, îmbrăcăminte, lemne și medicamente. În această lucrare minunată s'au distins mai cu seamă Cercurile Tabita dela Arad și Oradea. Însă pilda lor mult binecuvântată a fost urmată și din partea celorlalți Cercuri. Cercul Tabita dela Arad în primul rând a înființat o bucătărie în care zilnic au primit hrană 20—30 de nevoiași. Au fost clipe înălțătoare prin cari Dumnezeu a fost binecuvântat pentru bunătatea Lui, din partea unor oameni cari se poate că mai înainte niciodată nu făcuse rugăciune la masă.

La Arad chiar din primele zile a fost asigurat succesul. S'au adunat 4—500 kg de cartofi, 30 kg untdelemn, 8—10 kg de orez și vreo 30 de sticle de bulion. Mai târziu a sosit și făina, fasolea și cartofii trimise din partea fraților dela Macea, Zimand, Micalaca și Șofronea. Astfel am avut alimente în plus și pentru aceia cari din cauza marelui distanțe și boalei n'au putut să vină.

Cercul nostru dela Oradea se îngrijește în mod continuu și complet de 3 persoane bătrâne, ducându-le hrană, îmbrăcăminte și medicamente, în același timp ajutând și celorlalți nevoiași. În ce privește procurarea părții financiare sunt foarte iscusite. În afară de adunările lor obișnuite mai fac și lucruri de mână pe cari le vând oamenilor. Și din partea celor cunoscuți primesc daruri pentru scopul lor înalt. Activitatea lor a atras și atenția fraților dela țară. Avem mare convingere că lucrarea de binefacere nu peste mult va fi și mai mult organizată și va da un concurs și mai mare la încheierea lucrării.

De aceea este bine să depunem toată străduința pentru strângerea de cât mai multe abonamente în vederea ajutorării cât mai mult a Asociației de binefacere „Samariteanul Milos”. Daniel Farkas

Până la 15 Iulie a. c. puteți participa la concursul organizat de Depart. Mis. Vol. pentru Imnul Reuniunii Tineretului dela Brașov. Aveți talent, simțiți inspirația că da ghies să produceți o lucrare aleasă, începeți lucrul. Lucrările le veți trimite pe adresa secretarului dela Uniune.

Iubiți soră! Sunteți artistă în lucru de mână? Faceți un obiect pe care să-l expuneți la expoziția Reuniunii Tineretului dela Brașov. De preferință cusături în fir, un costum național, etc. Toate surorile cari aparțin unui cerc M. V. se pot asocia în acest scop.

„Progresul, sau moartea!”

Aceste trei cuvinte, scrise cu mâna într-o formă caligrafică, le-am găsit la sfârșitul unei cărți de valoare, dovadă că cel care a studiat acea carte a rămas profund impresionat de conținutul ei, și — probabil — cele studiate au avut darul de a trezi în inima sa dorința vie de activitate și progres.

Dar, ce este progresul? În ce constă el?

Cuvântul „progres” conține în sine ideea de mișcare, creștere, dezvoltare, sporire, înaintare treptat, treptat, mai repede sau mai încet, spre bine sau spre rău.

Intr-o zi, o fetiță în etate de vreo câțiva anișori, întreabă mirată pe tatăl său: „Tată, tu de ce nu mai creștii?! . . . Mănânci mai mult ca mine și ești mai mare ca mine. Eu sunt mai mică, mănânc mai puțin și cresc mereu!”

Uneori e greu să răspundem la întrebările copiilor. Ei au câteodată idei ciudate. De pe buzele lor se desprind cuvinte care ne lasă oarecum pe gânduri, ba chiar încurcați.

Referindu-ne la întrebarea fetei, putem spune că la fel se întâmplă lucrurile și în viața creștinească. Unii credincioși cresc până la un loc și apoi se opresc. Alții cresc mereu, fie chiar cât de încet, dar cresc, nu se opresc deloc. Spiritul Sfânt, prin gura apostolului Petru, îndeamnă pe toți: „Creșteți în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului Isus Hristos”. Oricare om credincios trebuie să-și cunoască lipsurile caracterului și să simtă nevoia de progres, căci, după cum zice o mărturie, „cei cari nu simt însemnătatea progresului și a desăvârșirii personale, nu vor crește în harul și cunoștința lui Hristos”.

Și mai mult decât atât: nimeni nu trebuie să uite că viața omului n'are alt scop decât ca el să crească, să sporească în dobândirea de cunoștințe și practica-tura tuturor virtuților și calităților bune și nobile. „Omul, care nu crește și nu sporește zilnic capacitatea și munca sa în folosul altora, nu îndeplinește scopul vieții sale” — zice o altă mărturie.

Însă natura ne oferă multă învățătură în această privință. „Ceea ce pune vârf frumuseții și perfecțiunii lucrărilor dumnezeiești — zice un cugetător de seamă — e că universul merge fără încetare, cu mișcarea cea mai liberă, spre o ordine de lucruri tot mai deplină”.

Ca creștini, dacă e să alegem între viață și moarte, apoi, e mai de preferat o viață scurtă dar onorabilă în Domnul, decât o viață lungă trăită în păcat, în

decădere și ruină morală. Istoricul roman, Tacit, zicea: „Mai bine să mori cu cinstă decât să trăiești cu rușine”. În același fel s'a exprimat și înțeleptul francez, Turgot: „Mai bine să mor decât să mă mănânc” — zicea el.

Intr'un heleșteu învecinat cu un castel boieresc, trăia o lebădă care își oglindea penele în apă limpede. Un pictor lucra în castel lucrări decorative. Niște copii sburdalnici, în timpul când pictorul era la masă, îi luară penelurile și vopsiră penele lebedei cu negru și roșu. Sărmana pasăre cum se văzu schimbată, părea că se sfiște de sine însuși, nu se mai cunoștea pe sine, era nelinițită, speriată. Incepu să se scufunde în apă de repeți ori spre a-și spăla aripele, dar osteneala ei fu zadarnică. Vopselurile se așezase puternic pe aripele ei. În ziua următoare lebăda fu găsită moartă pe lac, căci nu putuse îndura rușinea ce i s'a făcut. S'a săbătut în apă spre a se curăți până și-a aflat moartea.

Așa a făcut lebăda. Decât să trăiască cu penișul mănjit, mai bine a ales să moară.

Dar, câți creștini fac ca această pasăre? Câți se păstrează pe ei inșiși curăți față de influențele stricăcioase ale păcatului? Puțini de tot! Martorul credincios și adevărat zice: „Ai în Sardes câteva nume cari nu și-au mănjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici”. „Acestia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!”

Apostolul neamurilor, Pavel, zicea: „Căci frumos este pentru mine mai bine să mor, decât să-mi nimicească cineva cuvântul laudei mele”.

Când Iosif, în Egipt, a fost ispitit de nelegiuita nevastă a lui Putifar, dregătorul lui Faraon, să păcătuiască, el s'a îngrozit și împotrindu-se în mod energetic și demn a zis: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Păcatul pătează frumosul nume de creștin, desfigurează caracterul și desonorează legea și numele lui Dumnezeu.

Un ideal în viață

Vieții noastre îi trebuie un scop hotărît, un ideal, către care să se îndrepte toate eforturile noastre, toate aventurile mărinimoase ale sufletului nostru. Altfel, unde vom merge dacă nu avem un scop?

Dacă nu căutăm nimic, n'avem să găsim nimic și vom duce viața într-o completă desorientare. Apostolul Pavel zice despre sine: „Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n'aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt”.

Profetul zice: „Cel ce ară pentru seamănătură, ară oare neconținut? Neconținut își brăzdează și își grăpează el pământul? Oare, după ce a netezit fața pământului, nu aruncă el măzărice și seamănă chimen? Nu pune el grăul în rânduri, orzul într'un loc deosebit și alacul pe margini?”

Dacă voim să realizăm succesul dorit, ținta noastră fixată trebuie să fie destul de puternică, destul de ademenitoare, pentru a atrage către ea toate energiile noastre. Ea trebuie să absoarbă neconținut toate preocupările, toate facultățile noastre, astfel ca noi să nu mai avem vreo dorință pentru alt lucru.

O deprindere minunată, care, pe cât de frumoasă, pe atât de necesară, este de a avea înaintea ochilor *idealul lucrului terminat*.

„Pe când mă găseam într-o zi în camera de primire — zice Carolina Harding, sora fostului Președinte al Americii, Harding, — a venit croitoreasa mea și a întins pe masă o bucată de ștofă. Eu am întrebat-o: Ce este aceasta? Dânsa mi-a răspuns: Aceasta este mantila d-voastră pentru ieșit seara. Dar aceasta nu seamănă deloc a mantilă, — i-am zis eu atunci. Dânsa a răspuns: Stimată Doamnă! Eu niciodată nu taiu ștofa pentru un veșmânt sau toaletă, până când nu mă uit mereu cu mintea mea la acel veșmânt sau la acea toaletă, cum ar fi când ar sta gata în garderobă”.

„Idealul lucrului terminat” îl avea Moise înaintea ochilor lui, când „suferind împreună cu poporul lui Dumnezeu” el „socotea ocașă lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire”. „Idealul lucrului terminat” avea el înaintea ochilor lui, când „prin credință a părăsit Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzută”.

„Idealul lucrului terminat” avea Isus Hristos înaintea ochilor Săi, când, pe deplin conștient de scopul venirii Lui pe pământ, vorbind despre moartea și învierea Sa, a răspuns iudeilor: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridică”.

D. M. Făurescu

(Urmare în numărul viitor)

PAGINA GOSPODARULUI

Sfaturi pentru luna Mai

Luna Mai e una din lunile care aduce gospodarului multe binecuvântări. Dacă nu lipsește umezeala și căldura, se pot obține în această lună cele mai bune rezultate. În nicio altă lună, primejdia unei secete nu e așa de mare, ca tocmai acum. Cum în luna aceasta cele mai multe plante își fac aproape întreaga creștere, e nevoie chiar cu mult înainte să se caute ca pământul să-și mențină umezeala.

Iubite Cetitor, probabil că te ocupi cu agricultura, sau iubești această ramură de activitate, care după mine e una din cele mai frumoase ramuri, dar, află că apa are cea mai mare însemnătate în viața plantelor. Cu ajutorul ei se dizolvă substanțele minerale cu care se hrănește planta. Poate să fie oricât de bogat pământul în materii hrănitoare, nu folosesc la nimic toate acestea, dacă nu-i apă îndestulătoare. Dacă până în luna Mai n'ai făcut nimic în privința aceasta, vezi și grăpează livezile de fân. În caz că grăul nu e prea mare, grăpează și lotul de grâu. Prin aceste grăpări se strică pojghița aceea tare ce se formează la suprafață și care ajută foarte mult vaselor capilare să evaporeze apa din pământ, până la adâncimi mari. Îngrijește-te dinainte de irigații cari să funcționeze bine și în această lună, prin livezi și grădini cu zarzavat, sau pomi.

Nu uita că în această lună ai posibilitatea să hrănești vitele mai bine și că e de recomandat aceasta, din pricina înrăutățirii vieții bietelor animale în lunile ce urmează. Căldură mare, insecte de tot vătămătoare și cari constituie o adevărată plagă pentru ele: ia-te ce le așteaptă. De aceea îngrijește-le mai bine în această lună. Iarba acum e foarte hrănitoare și plină de sevă. Cu toate acestea, dă vitelor și hrană mai uscată, pentru că trecerea aceasta bruscă dela uscat la verdeață multă, poate fi dăunătoare. Atât vitelor mari, cât mai ales celor tinere, le prierste foarte mult tărățele sau ovăzul măcinat. De asemenea se recomandă, ca zilele călduroase din această lună, să găsească vitele afară la soare.

În școala de pomi sapă des, ca să nu prindă iarba rădăcini. Această iarbă ar aduce mari pagube, prin faptul că în-

tocmai ca un parazit, ea se hrănește cu hrana cu care s'ar putea hrăni pomul. De asemenea stropește altoii contra paraziților, cât și contra boalelor criptogamice. Întrebuințează în scopul acesta zeama bordeleză, soluție de nicotină, soluție de săpun verde, etc. Pomii mari se strolesc pentru ultima dată, în timpul înfloritului, contra omizilor. Se știe că chiar de pe acum, omida își face intrarea în floare, de pe acum vieța fructului e în primejdie. Pentru împiedecare, cum spuneam mai sus, e nevoie să se facă ultima stropire. Rezultatele sunt din cele mai bune. Procedând așa, rar se va mai întâmpla să cadă fructele, înainte de a ajunge la maturitate; ci în condițiuni cu totul superioare, se va desvolta și înfrumuseța din zi în zi.

Pune ultimele răsaduri în grădina de zarzavat. În privința aceasta, nu precupeți nici hrană și nici timp. „O grădină de zarzavat e ca o vacă cu lapte”, spune un vechiu și bun proverb. Un an întreg se poate folosi un gospodar de o grădină de zarzavat. Multe avantajii mari are posesorul unei astfel de grădini: nu dă banul din pungă; are în orice timp o legumă proaspătă și ca atare nu trebuie să alerge la nevoie în piață și în sfârșit, avantajul cel mai mare este că o asemenea hrană întrece în superioritate cu mult cărnurile infectioase și nehrănitoare, ce se găesc prin diferitele măcelării. Dacă te-ai hotărât și ai făcut o frumoasă grădină de zarzavat, în luna Mai e cel mai bun timp de îngrijire. Sapă cât de des, udă în timp de secetă, seara și dimineața cu apă din gărlă, ori de ploaie. Dacă nu ai, udă și cu apă din puț, dar numai după ce apa a fost scoasă cu cel puțin trei ore înainte, într'un jghiab.

În stupărie fii cu ochii în patru. Fă ultimele aranjări și planuri în vederea altoitului. Puneți stubele în regulă și-ți procură faguri artificiali, în lipsa celor naturali, așa încât să nu duci lipsă. Nu lăsa ramele fără ca să fie în întregime prevăzute cu faguri. Nu te mângâia cu ideea că-și vor face ele și singure fagurii. Da, își fac, spun și eu, dar pe contul tău. Ia seama: patru spre zece kg de miere întrebuințează albinele pentru a face un kg de fagure, fără să mai socotim timpul pierdut cu aceasta. Nu-i așa că aduce mare pagubă această lășătură? Nu vinde

fagurii pe mai nimica. Chiar pe un preț bun dacă ai vinde fagurii, tot nu câștigi. Intovărășește-te cu un alt stupar, sau cu mai mulți și cumpărați o presă de faguri.

Arde pucioasă în coșnițe în cari doarești să pui roii din anul acesta. Nu uita că roii cei mai buni ies la finele lunii acesteia, deci fii gata! Tot în luna aceasta scoate și mierea. Dacă nu recoltezi mierea, se poate întâmpla să nu mai aibă loc unde să o pună, și în asemenea caz albinele se lenevesc. Fii atent la roire. E bine să stropești coșnița în care vrei să introduci roiul cu apă, în care să fi dizolvat puțin zahăr. De multe ori această hrană le hotărăște să rămână în noua locuință, în care n'ar fi rămas altfel. Înainte de a prinde roiul afumă-ți puțin fața și mâinile, pentru a nu te înțepta albinele. Dacă totuși te-a înțepat, pune chiar în locul acela, cu partea care nu taie, un cuțit. Vei simți puțin durere chiar în acel moment, dar un avantaj este că durerea e de o durată foarte scurtă și că nu se umflă locul înțepat. Dacă totuși te înțeapă puțin, nu te supăra, fiindcă numai așa se simte mai bine dulceața mierei.

Iosif Rănea
Invățător

ANUNȚURI

Vând mașini de tricotaje, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotajul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește branșa tricotajului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr-o carte poștală la adresa: Ilie Firică, strada General Eustațiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

Caut o fată de 10—13 ani din părinți credincioși; pricepută să îngrijească un copil. Cu această ocazie poate învăța și o meserie la covoare persiane. Scrieți la următoarea adresă: P. Petrof, Bazargic, Str. Carpați 12.

Caut un electromotor, 220 volt. 4. c. p., de ocazie, în bună stare. A se adresa la: P. Petrof, Bazargic, Str. Carpați 12.

Aducem la cunoștință că birourile Conferinței „Moldova de Sud”, s'au mutat în Str. Lascar Catargiu No. 26, Galați, adresa fratelui N. Alexe, rămânând însă mai departe în Aleea Constan-dache 3.

Orice corespondență se va trimite pe adresa de mai sus.

O parte din solia noastră

Advenștii au o solie completă. Ea cuprinde corpul, mintea și spiritul. De aceea ea însemnează mai mult decât păzirea Sabatului, darea zecimii, starea celor morți, etc. Ea cuprinde în sine răscumpărarea fizică a corpului nostru, sau ceea ce numim noi reforma sanitară.

Dar reforma sanitară nu este numai neîntrebuințarea cărnii de porc, a tutunului și a băuturilor alcoolice. Mă tem că mulți nu merg mai departe decât atât. Tutunul este într'adevăr ceva rău, și vom pune sub disciplină pe un frate care ar fi dovedit că își otrăvește sângele cu nicotină. Dar mai este o otrăvă tot așa de mortală. Este bioxidul de carbon care iese din plămâni oamenilor când respiră. A te feri de lucrul acesta este de asemenea o parte din reforma sanitară. Numim aceasta ventilație sau aerisire.

„Plămâni dau afară continuu necurătenii, și au nevoie să fie aprovizionați continuu cu aer proaspăt. Aerul necurat nu dă cantitatea necesară de oxigen, și sângele trece la creier și la alte organe fără să fie îmbogățit. De aci necesitatea unei aerisiri desăvârșite. A trăi în camere închise și rău aerisite, unde aerul este stătut și stricat, slăbește întregul sistem. El devine foarte sensibil față de influența frigului, și o slabă expunere produce boala. Ceea ce face ca multe femei să fie palide și slabe este șederea lor numai în casă. Ele respiră același aer mereu, mereu, până când se încarcă cu materia otrăvitoare eliminată prin plămâni și pori; și necurătenii sunt îndreptate iarăși înapoi în sânge”. — „Pe urmele Marelui Medic”, p. 274.

„Plămâni și ficatul sunt îmbolnăviți pentru că ea se lipsește de aerul dătător de viață. Aerul este o binecuvântare gratuită a Cerului, cu scopul de a electricifica întreaga sistem. Fără el sistemul va fi mereu bolnav, va deveni

somnoros, lănced, slab. Totuși voi ați trăit ani de-a rândul cu o cantitate foarte restrânsă de aer. Făcând astfel, soția ta trage cu ea și pe alții în aceeași atmosferă otrăvitoare. Niciunul din voi nu poate avea un creier limpede și neînțepoșat, dacă respiră un astfel de aer otrăvit. Sora C se teme să plece undeva din pricină că va simți schimbarea de aer, și va răci. Totuși ea ar putea fi adusă într'o stare de sănătate cu mult mai bună, dacă s'ar trata cum trebuie. De două ori pe săptămână ar trebui să facă o baie generală, cât îi va conveni de rece, de fiecare dată ceva mai rece, până când pielea se obișnuiește”. — „Mărturiile”, vol. I, pp. 701. 702.

„Aer, aer, prețiosul dar al Cerului, pe care toți îl pot avea, vă va binecuvânta cu influența lui înviorătoare, dacă nu vă veți împotrivi intrării lui. Spuneți-i bun venit, nutriți o dragoste pentru

el, și se va dovedi un prețios liniștitor al nervilor. Aerul trebuie să fie într'o neîntreruptă circulație spre a fi ținut curat. Influența unui aer curat și proaspăt trebuie să facă sângele să circule în chip sănătos prin corp. El reînviorează corpul, și tinde să-l facă puternic și sănătos, și în același timp influența lui se simte hotărît asupra minții, dând poftă, făcând mistuirea alimentelor mai desăvârșită, și producând un somn sănătos și plăcut”.

„Teama de multă aerisire, vă face să respirați aer stricat și nesănătos care este dat afară din plămâni de acei cari locuiesc în aceste camere. Acesta este otrăvitor și nepotrivit pentru întreținerea vieții”. — „Mărturiile”, vol. I, pp. 702. 703.

Să fim adevărați Adventiști și să primim toate învățăturile acestei solii, inclusiv reforma sanitară. Să înțelegem că pentru a face aceasta trebuie să avem aer curat totdeauna, și în orele când ne găsim în adunare și noaptea.

H. F. B.

Adormiți în Hristos

Sora *Constantina Mircioagă*, membră a Comunității Cârloman, Jud. Teleorman, în etate de 83 de ani, a adormit în Domnul pe ziua de 29 Ian. 1938.

La înmormântarea ei au luat parte multe persoane din acea comună și din comunele vecine, având fericita ocazie să audă învățăturile Domnului, cari ne spun că în adevăr numai Dumnezeu iartă păcatele, însă nu după ce moare omul, ci în timpul vieții, căci după ce moare, omul nu mai poate îndeplini condițiile iertării, cari constau în mărturisirea și regretarea păcatelor.

Dea bunul Dumnezeu ca orice suflet ce a auzit solia din cer să obțină iertarea și împăcarea cu Dumnezeu și să devină cu adevărat rob al lui Dumnezeu și fiu al luminii și toți să avem parte de învierea dreptilor și de viețea lungă și fericită în Impărăția lui Dumnezeu, care s'a apropiat.
D. Paraschiv

Copilul *Paul*, fiul fr. Petrache Plăcintă din Com. Muchea, Jud. Brăila, a fost chemat la odihnă pe ziua de 23 Noiembrie, 1937.

A fost condus la locul de odihnă de către familia îndurerată, care cu toată durerea ce o procură despărțirea, are credința că el va învia la glasul cel de trâmbiță în ziua de apoi.

Fr. *Ioan M. Gheorghe* în etate de 74 de ani, membru al Comunității Murgășiu, jud. Dolj a adormit în Domnul în ziua de 26 Noiembrie 1937. Dorim ca Domnul să-i facă parte de învierea întâia.
I. I. Gheorghior

Sora *Ghenuța Constantinescu*, din Comunitatea Ghecet, Jud. Tulcea, a fost chemată la odihnă pe ziua de 4 Ianuarie 1938, în urma unei grele suferințe.

Cu ocazia aceasta a asistat multă lume, înțelegând care este intenția lui Dumnezeu cu omul pe pământ și cum El Se va ține de făgăduința Sa de a învia pe cei în Hristos în ceata celor drepti.

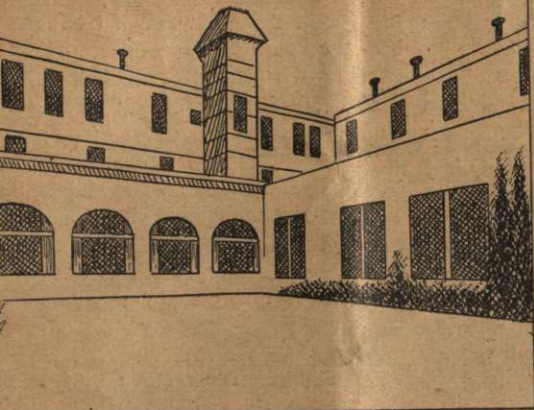
Avem speranța că Domnul Hristos o va învia și pe sora în ceata celor cari vor intra pe porți în Sfânta Cetate.

T. Coconcea

Fr. *Ilie Gheorghif* membru al Comunității Bazargic a fost chemat la odihnă de Domnul. Un timp îndelungat a suferit de o boală grozavă însă cu deplină încredere în Dumnezeu și-a predat suflarea Domnului. A lăsat în urma sa pe soție, sora Gheorghif, cu cinci copii. Noi credem că-l vom vedea pe iubitul nostru frate la învierea cea dintâi.

Dobre Cristil

CASĂ DE ODIHNA

CU MUNCĂ ȘI SACRIFICIU ALȚII AU CLĂDIT LO-
CAȘURI DE ALINAREA SUFERINTELOR. SĂ NE A-
LIPIM ȘI NOI ÎN LUNA MAI LA LUCRAREA DE
ADUNARE A MIJLOACELOR PENTRU ASTFEL DE
LOCAȘURI PRIN CAMPANIA DE ABONAMENTE LA
SFETNICUL VIETII, SEMNELE TIMP., AMICUL TINER.

